

JANA TUPÁ: MĚSTO A PŘÍRODA

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE POSUDEK VEDOUcíHO PRÁCE

Předmět předložené bakalářské práce zapadá do již poměrně frekventovaného tematického okruhu kvalifikačních prací zaměřených na vztah sídel a přírody, tedy specializace, která díky kontinuitě, počtu a kvalitě prací patří k těm, jež obor profilují. Studie Jany Tupé ale nezkoumá, jak je v tomto okruhu obvyklé, vztah sídel a krajiny, tedy vztah městského *uvnitř* a krajinného *vně*. Zůstává uvnitř a zabývá se tím, co autorka shrnula pod pracovní koncept *vnitřní přírody*. Studie ale nechce být jen nástinem dějin evropských městských zahrad a parků, její ambice je vyšší: „*Cílem mé práce je zmapovat proměny vnímání města a přírody, zejména vnitřní přírody, jejich vztahu, především z pohledu filosofické antropologie...*“ (s. 8)

Teoretickým východiskem je fenomenologické chápání prostředí jako existenciálního prostoru ve smyslu, jež ze spisů Martina Heideggera extrahoval pro teorii architektury norský architekt a historik a teoretik architektury Christian Norberg-Schulz. V tomto ohledu se tedy ubírá cestou obvyklou, není ale důvodu hledat novou. Druhé východisko je už ale neobvyklé: Esenciální problém vztahu kultury a přírody, jež nelze při zkoumání zvoleného tématu obejít, uchopila prostřednictvím méně frekventovaného díla jihočeského filosofa a ekologa doc. Josefa Petra Ondoka, CFSsS *Člověk a příroda: hledání etického vztahu*.

Na tomto místě v souvislosti se zmíněnou volbou rád konstatuji autorčinu bezpečnou orientaci v literatuře, která je sice samozřejmou povinností kandidáta bakaláře, u tak širokých a ze své podstaty mezioborových témat ale nesplnitelnou samozřejmě a snadno. Záběr sahá od historiografie architektury v jejích špičkách (Kenneth Frampton) přes historiografii kultury, opět ve špičkové poloze zastupované aktuálním mezinárodním projektem *Člověk a jeho svět*, urbánní antropologii a estetiku až k opět špičkovému dílu teologie 20. století (Claude Tresmontant).

Autorka postupuje logicky po jednotlivých horizontech svého předmětu. Do historické kapitoly tak vstupují jednotlivé komponenty zkoumaného vztahu důkladně definičně vymezené. Na úrovni bakalářské práce nelze samozřejmě požadovat víc, než

poučenou a čistě provedenou kompilaci. V přehledu kulturních dějin přesto autorka její rámec přesahuje. Cením si především zajímavé analýzy změny, kterou přineslo křesťanství, postavené na eseji *Bible a antická tradice* (v originále *Essai sur la pensée hébraïque*) z roku 1952 zmíněného Clauda Tresmontanta. Porozumění tomuto textu vyžaduje jak specifickou erudici, tak specifickou citlivost.

„*Teprve vyhnání z ráje nás učinilo lidmi.*“ (s. 38) Tak končí autorka svou studii poté, co své téma objasnila i prostřednictvím konceptu ráje. Naznačila tak zároveň cestu, kudy by bylo možné a přínosné směřovat další tázání. Kdybychom se nacházeli v lepší situaci, než jaká je ta aktuální, doporučil bych autorce rozvinout tento rozměr v její práci magisterské. Své téma zdaleka nevyčerpala a potenciál, který předložená práce obsahuje, patří k jejím nesporným kvalitám: Mnohé zůstalo nerozvedeno, ale je k rozvedení připraveno.

Text vyznačuje přehledná logická struktura a solidní jazyková kultura. Cennou součástí práce tvoří obrazová příloha. Celkově mohu předloženou bakalářskou práci Jany Tupé *Město a příroda* hodnotit jako poměrně úspěšné vyrovnání s obtížným tématem a **doporučit ji k obhajobě.**

Navrhovaná klasifikace: *velmi dobře*

V Praze 14. června 2012

PhDr. Vladimír Czumalo, CSc.